Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

2. Aarg. Nr. 23. Den 1. September 1853. Priis: 6 ß pr. Expl.

Joseph Smiths Levnetsløb.

(Fortsat fra Pag. 349.)

Befalingernes og Pagtens Bog skulde af mig helliges ved Bøn til den Almægtige Guds Tjeneste; og efterat jeg havde gjort dette, raadspurgte jeg Herren desangaaende, og annammede følgende Aabenbaring given i November 1831: — „Hører mig, siger Herren Eders Gud, for min Tjener Oliver Cowderys Skyld," o. s. v. See Pagtens B. Side 123.

Min Tid var ganske optagen i at annamme Befalingerne og sidde i Conferenze for næsten to Uger; thi vi holdt fra den første til den tolvte November fire specielle Conferenzer. I den sidste — som blev holdt hos Broder Johnson i Hiram, efter betænksom Overveielse, ifølge Aabenbaringernes Bog, som skulde trykkes, da den er Kirkens Grundvold i disse sidste Dage og en Velsignelse til Verden fordi den viser, at Nøglerne til vor Frelsers Riges Hemmeligheder atter er overantvordet Mennesket, og Evighedens Rigdomme inden i deres Compas, som er villige til at leve af ethvert Ord, der udgaaer af Guds Mund — vurderede derfor Conferenzen Aabenbaringerne af større Værdi for Kirken end hele Jordens Rigdomme, verdslig talt. De store Velsignelser til Verden, der følger af Mormors Bog og Aabenbaringerne, som Herren i hans uendelige Viisdom havde syntes passende at skjenke os for vor Salighed og for alle deres Salighed, som vil troe, blev tilfulde skattede; og som Svar paa en Forespørgsel til Herren annammede jeg følgende: — Aabenbaring, given i November 1831, „lytter og giver Agt, o Zions Indbyggere" o. s. v. See Pagtens B. Side 120.

Efterat Oliver Cowdery og John Whitmer var afreiste til Jakson County i Missouri, tog jeg igjen fat paa Oversættelsen af Skrifterne, og vedblev at arbeide i denne Green af mit Kald med Ældste Sidney Rigdon, som min Skriver, indtil jeg annammede følgende: — Aabenbaring, given i November 1831, „see saa sigr Herren til sine Tjenere Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon," o. s. v. See Pagtens B. Side 232.

Da jeg nu kjendte Herrens Villie, at den Tid var kommen, at Evangeliet skulde forkyndes i Kraft og Tydelighed fra Skrifterne, ved at bevises for Menneskene ligesom i gamle Dage, tog jeg en Tour til Kirtland i Selskab med Ældste Sidney Rigdon den 3die December for at opfylde omtalte Aabenbaring. Den fjerde

forsamlede adskillige Eldster og Medlemmer sig for at lære deres Pligt, og for Opbyggelse, og efter at nogen Tid var bleven brugt til at tale om vor aandelige og timelige Velfærd, annammede jeg følgende: — Aabenbaring given i December 1831. See Pagtens B. Side 229.

Fra denne Tid indtil den 8de eller 10de Januar 1832 vedblev jeg og Eldste Rigdon at prædike i Shalersville i Ravenna og andre Steder, idet vi fremsatte Sandheden og forsvarede vor Forløsers Sag, viiste, at Hævns-Dagen var ifærd med at komme over denne Slægt, ligesom en Tyv om Natten, at Fordom, Blindhed og Mørke fyldte Manges Sind, og fik dem til at forfølge den sande Kirke og forkaste det sande Lys, ved hvilke Midler vi gjorde meget for at formilde de ophidsede Følelser, der avledes af de skandaløse Breve, som dengang blev publiserede i Ohio Star ved Ravenna af den før omtalte Apostat Ezra Booth. Den 10de Januar annammede jeg følgende: — Aabenbaring, given til Joseph Smith jun. og Sidney Rigdon i Januar 1832. Herrens Ord til dem angaaende de Eldste i den levende Guds Kirke, der er gjenoprettet i de sidste Dage, hvilke tilkjendegive Herrens Villie angaaende deres Arbeide før Conferenzen. See Pagtens B. Side 124.

Efter at have annammet de foregaaende Ord begyndte jeg Oversættelsen af Skrifterne, og arbeidede flittigt indtil Januar. Under denne Periode annammede jeg følgende som en Forklaring over det første Brev til de Corinthier, 7de Cap. 14de Vers. See Pagtens B. Side 197.

Nogle faa Dage førend Conferenzen skulde begynde i Amherst i Lorraine County, brød jeg op i Selskab med de Eldste, som boede i mit eget Nabolav, og ankom i rette Tid.

I denne Conferenze herskede megen Harmoni, og betydelige Forretninger blev udførte til Rigets Fremgang og at kundgjøre Evangeliet for Indbyggerne af det omkringliggende Land.

De Eldste syntes bekymrede for, at jeg skulde raadspørge Herren, at de kunde kjende hans Villie, og lære, hvad der maatte være ham meest behageligt, at de skulde gjøre angaaende at bringe Menneskene til at tænke paa deres Tilstand; thi, som der var skreven, alle Mennesker havde forladt Veien, saa at Ingen gjorde Godt, ikke Een. Jeg raadspurgte og annammede følgende: Aabenbaring, given i Januar 1832. See Pagtens B. Side 225.

Efterat jeg var vendt tilbage fra Conferenzen i Amherst, tog jeg igjen fat paa Oversættelsen af Skrifterne. Af adskillige Aabenbaringer, som var bleven annammede, var det klart, at mange vigtige Punkter angaaende Menneskets Salighed, havde været tagen fra Biblen eller fortabte, førend den blev samlet. Det syntes selv klart af de Sandheder, som var efterladte, at dersom Gud belønnede enhver efter de Gjerninger, han havde udført i Legemet, saa maatte Begrebet "Himmel", der var bestemt til de Helliges evige Hjem, indeslutte mere end eet Rige. Overeensstemmende med dette saae jeg og Eldste Rigdon følgende Syn, medens vi oversatte St. Johannis Evangelium: "Lytter o I Himle, og giv Agt o Jord", o. s. v. See Pagtens B. Side 233.

Kort før den 20de Marts annammede jeg følgende: medens jeg oversatte. — Aabenbaring, given i Marts 1832. Den Orden, der blev given Enoch med Hensyn til de Fattige. See Pagtens B. Side 200, 202, 203 og 204.

Jeg erholdt et Brev fra Brødrene, der gik op til Zions Land, hvilket viiste, at de var ankomne til Independence i Missouri sunde paa Legeme og Aand, med en Bogtrykkerpresse og en Mængde gode Ting. De sendte mig ogsaa Subskriptions-Planen for Maanedsskriftet, passende til den faldne Conferenzes Undervisning; jeg læste følgende:

Aften- og Morgen-Stjernen
vil blive publiseret i
Independence i Jakson County i
Staten Missouri.

Som Forløberen af Endens Nat og Sendebuddet om Gjenløsningens Dag vil Stjernen laane sit Lys fra hellige Kilder, og være helliget til Guds Aabenbaringer, som er kundgjort til hans Tjenere ved den Hellig Aand til forskjellige Tider siden Menneskets Skabelse, men i Særdeleshed mere i de sidste Dage for Israels Huus's Gjenopreisning. Vi glæde os meget fordi Gud saaledes har ihukommet sin Forjættelse, idet han atter har sendt den Hellig Aand til Verden, hvorved vi er istand til at kjende den rette Vei til Hellighed; og endydermere at prøve alle Lærdomme, enten de er af Gud eller af Mennesket; thi der kan kun være een, ligesom Christus og Faderen er eet. Alle af os kjender, eller burde kjende, at vor himmelske Fader udvalgte sig af alle Folkene paa Jorden kun eet Folk, til hvem han gav sine Love, sine Aabenbaringer, og sine Befalinger, og dette var Jakob, hans Udvalgte, og Israel, hans Udkaarede. Alle kjender tillige, eller kunde kjende, at Gud, for dette Folks Ulydigheds Skyld, eller fordi dette Folk ikke holdt hans Bud, lod det bortføre i Fangenskab til alle Lande, og adsplittede dem iblandt alle Nationer, men lovede, at han vilde samle dem, og atter bringe dem til deres egne Lande; da skulde Landet endnu give sin Afgrøde, og paa den Tid vilde han borttage deres Steenhjerter og give dem et Hjerte af Kjød, og skrive sin Lov deri, at alle maatte kjende ham fra den Mindste til den Største af dem: saa at hans Kundskab maatte fylde Jorden, ligerviis som Vandet bedækker Havets Bund. Paa den samme Tid skal man ikke mere sige, 'saa vist som Herren lever, der opførte Israels Børn af Egypti Land, men saa vist som Herren lever, der opførte Israels Børn af Nordenland og af Landene, hvorhen han havde fordrevet dem." Og det skal skee i de sidste Dage, at Herrens Huses Bjerg skal være beredt oven paa Bjergene, og skal være ophøiet oven paa Høiene; og alle Nationer skal løbe dertil. Og mange Folk skal gaae og sige: kommer og lader os gaae op til Herrens Bjerg, til Jakobs Huus, at han maa lære os om sine Veie, og vi skal vandre paa hans Stier; thi af Zion skal udgaae en Lov og Herrens Ord af Jerusalem. Og det skal skee paa den Dag, da skal Herren anden Gang lægge sin Haand paa, at forhverve sig det Overblevne af sit Folk, som skal blive tilovers, af Assyrien, og af Egypten, og af Pathros, og af Morland, og af Elam, og af Sinear og af Hamath, og af Derne i Havet. Og han skal opløfte et Banner for Nationerne, og sanke Israels Fordrevne, og samle de Adspredte af Juda af de fire Jordens Hiørner.

Idet vi see dette saa tydelig forudsagt, har vi stor Fortrøstning i at forkynde alt Kjød, at ikke alene Dagen, men Timen er forhaanden for alt dette at blive opfyldt: da skal Jorden blive omdannet, og vende tilbage til den samme Skjønhed og Ypperlighed, som i Skabelsens Morgen; da skal de Retfærdige opstaae, og komme tilsammen, at arve Jorden, indtil Israels Børn blive saa talrige som Stjernerne paa Himlen, eller som Sandet paa Strandbredden — hvorfor vi

indstændigen bede alle som har Øren at høre med, eller Øine at see med, at give Agt; thi Gud har til alle Tider, naar han var i Begreb med at hjemsøge Menneskens Børn, for deres Ugudelighed, sendt Engle eller Propheter til at advare dem for hvad der snart skulde skee. Da han førend Syndfloden sendte Enoch og Noah; før Sodomas og Gomorhas Ødelæggelse to Engle; før han tog Israel ud af Ægypten Moses og Aaron, og saaledes ned til vor Frelsers Tilkommelse, kan man da mindre forvente, at han skulde gjøre saaledes før Herrens den store Dag? Vil Gud undlade at lade blæse i Basunen i Zion, raabe høit paa hans hellige Bjerg, eller vægre sig ved at udgyde sin Aand over alt Kjød, som vil tjene ham i Sandhed, førend den Ugudelige skal blive kastet i Helvede, med alle Nationerne, som forglemme Ham? Nei; Himmel og Jord skal forgaae, men ikke det mindste Bogstav eller Tøddel af Hans Ord skal nogensinde blive uopfyldt. Derfor i hans Frygt og for at udsprede Sandheden iblandt alle Nationer, Slægter, Tungemaal og Folk udgives dette Blad, at en ugudelig Verden maa kjende, at Jesus Christus, Gjenløseren, som skal komme til Zion, snart vil lade sig til Syne for dem, der søge ham, anden Gang uden Synd til Salighed, for at gjøre en fuldkommen Ende paa alle de Nationer, hvorhen han haver fordreven Israel, men vil ikke gjøre fuldkommen Ende paa ham, fordi han kommer for at gjenoprette Alt, hvad han haver talet ved alle sine hellige Propheters Mund fra Verdens Begyndelse af.

Da Mormons Bog, hvilken er Evangeliets Fylde til Hedningene ifølge Oltidens Forjættelser, allerede er udgaaet til Verden, vide vi at Josephs Velsignelser er nær for Haanden. For hans Herlighed, den Førstefødte af hans Oxe, og hans Horn, Enhjørningens Horn, med dem skal han stange Folkene tilsammen fra Jordens Ender til Stedet af Hærskarernes Herres Navn, til Zions Bjerg; thi paa dette Bjerg skal Hærskarernes Herre gjøre alle Folk et Gjæstebud af det Fede, af Viin foruden Bærme, af Fedme af Marv, af længe gjemt Viin, som er aftappet fra Bærmen. Og han skal hasteligen borttage paa dette Bjerg det Ansigts Svøb, som alle Folk er svøbte udi, og Tækket, hvormed alle Nationerne er bedækkede; hvorfor det nu er kundgjort og publiseret for Verden, ved en elsket Frelsers Myndighed, at Israels Huses Indsamling er begyndt paa Zions Land, og at Kirken, som er kaldet Christi Kirke, er et Tegn for alle Nationer, at Guds Børn nu hjemvende fra deres lange Adspredelse, for at eie deres Arveland, og regere med Christus et tusinde Aar, medens Satan er bunden.

Vi vide, at der er mange løgnagtige Aander omkring paa Jorden, som modstaae Sandheden og bedrage Folket, men den kan ikke kaldes en Discipel af den ydmyde Jesus, som ikke kjender Guds Sprog fra Menneskens Sprog. Frelseren erklærer, den som ikke vil troe mine Ord, vil ikke troe paa mig, som den jeg er; og den som ikke vil troe paa mig, vil ikke troe paa Faderen, som udsendte mig. Thi see, jeg er Faderen, jeg er Verdens Lys, Liv og Sandhed. Kommer til mig, o I Hedninger, og jeg skal vise Eder de større Ting, den Kundskab, som er skjult formedelst Vantro. Kommer til mig, o Israels Huus, og jeg skal aabenbare for Eder, hvor store Ting Faderen haver opbevaret for Eder fra Verdens Grundvold blev lagt: og det er ikke kommet til Eder formedelst Vantro. See, naar I vil sønderrive det Vantroes Dække, som nu er Aarsagen til, at I forblive i Eders gyselige Tilstand af Ugudelighed og

Haardhjertethed, og Sjæleblindhed, da skal de store og forunderlige Ting, som har været skjulte for Eder fra Verdens Grundvold blev lagt, blive aabenbarede for Eder; ja, naar I skal raabe til Faderen i mit Navn med et sønderknust Hjerte og en angergiven Aand, da skal I kjende, at Faderen haver ihukommet den Pagt, som han gjorde med Eders Fædre, o Israels Huus; og da skal mine Aabenbaringer, som I har foraarsaget er bleven skrevne ved min Tjener Johannes, blive udfoldede for alle Folks Øine. Ihukommer, naar I see disse Ting, at I skal kjende, at Tiden er forhaanden, at de skal blive aabenbarede i Virkeligheden; og dem, som er begavede med Kraft fra det Høie skal ved Tro gjøre Mirakler, og Tegn skal følge dem som troe, indtil Menneskens Søn kommer i Himmelens Skyer med Magt og stor Herlighed.

For et Guds Menneske, der betragter Verden, som den nu er, med Nation imod Nation, Rige imod Rige, Rygte imod Rygte, Revulution imod Revolution, Krig imod Krig, Røver imod Røver, Forfølger imod Forfølger, Bedrager imod Bedrager, Samfund imod Samfund, Sekt imod Sekt og den Ene imod den Anden overalt paa Jorden, vil Frygt for Dommen hvile paa ham, og naar han er taus som Himlen, vil han høre Evighedens Sukke over Verdens Fordærvelse, og hans Medlidenhed vil som et Vor gjennemtrænge Jorden fra Siderne til Centret medens han giver Agt paa, naar Englene skulde faae den store Befaling: Høster Jorden.

Aften og Morgen Stjernen vil — foruden Herrens Hemmelighed, som nu er med dem, som frygte ham, og det evige Evangelium, som skal udgaae til alle Nationer, førend den Hellige skal staae paa Oliebjerget, og paa det mægtige Ocean, endog den store Afgrund, og paa Øerne i Havet, og paa Zions Land, at ødelægge den Ugudelige med hans Tilkommelses Glands — ogsaa indeholde den Sandhed eller Underviisning, som kan gavne Guds Hellige timelig saavelsom aandelig i disse sidste Dage, hvad enten det er i Prosa eller Poesi, uden at indlade sig paa Politik, Strid eller Gjendrivelse af Verden. Medens mange vil sige, at dette Blad er et Oppositions Blad imod alle Foreninger af enhver mulig Skikkelse, vil Andre kjende, at dette Blad er for en evig Enighed, hvis Stifter og Opholder er Gud: saaledes alle maa være som de er, forsaavidt som alle som pløie Ugudelighed og saae Ryggesløshed, høste det Samme — men Viisdommen er retfærdiggjort af Hendes Børn.

Fra denne Presse maa ogsaa forventes, (saa snart som Viisdom tillader det) mange hellige Optegnelser som har sovet i mange Aarhundreder.

Denne Stjerne vil blive udgivet maanedlig paa et kongelig Ark i Qvarto, for en Dollar aarlig, indtil man skal see sig istand til at publisere det oftere. (Et Tillæg vil blive publiseret ugentlig, om nødvendigt er, indeholdende Avertissementer for Jackson County, etc.) Breve til Redactøren maa være betalte, og Subskriptioner betales i Specie eller U. States bells.

Februar, 1832.

W. W. Phelps.

Den 22de Februar 1832.

Ifølge tidligere Beregninger belavede vi os nu til at besøge Brødrene som var flytted til Landet Missouri. Før min Hustrue gik til Hiram for at bo hos Fader Johnson, havde hun taget to Børn (Trillinger) af John Murdock for at opdrage dem. Hun fik dem, da de kun var ni Dage gammel; de var nu næsten elleve Maaneder. Jeg vil bemærke, at intet

Vigtigt havde tildraget sig, siden jeg kom til at bo i Fader Johnsons Huus i Hiram, jeg havde holdt Forsamlinger om Søndagen og om Aftenerne og døbt en Deel. Fader Johnsons Søn, Olmsted Johnson, kom hjem for at aflægge en Visit, under hvilken jeg fortalte ham, at dersom han ikke adlød Evangeliet vilde den Aand, han var af, føre ham til Fordærvelse; og da gik han bort; han vilde aldrig vende tilbage at see sin Fader igjen. Han gik til de sydlige Stater og Mexico; paa hans Tilbagereise blev han syg og døde i Virginia. Tilligemed Apostaten Booth var Simonds Rider, Eli Johnson, Edward Johnson og John Johnson den Yngre frafaldne.

Den 25de Marts foraarsagede de før omtalte Tvillinger, som var bleven syge af Meslinger i nogen Tid, os til at afbryde vor Hvile, i Særdeleshed min Hustrue. Om Aftenen sagde jeg hende, at hun gjorde bedre i at reise tilbage og hvile med eet af Børnene, og jeg vilde vaage over det sygeste Barn. Om Natten sagde hun mig, at jeg havde bedre af at lægge mig ned paa Sengen, og jeg gjorde saa, og blev kort efter vækket ved hendes Skrig: Mord! Da fandt jeg mig at blive ført ud af Døren i Hænderne af omtrent et Dusin Mennesker, af hvilke nogle holdt mig i Haaret, og nogle holdt i min Skjorte, Underbeenklæder og Lemmer. Foden af Sengen var imod Døren og gav kun Døren Plads nok til at svinge. Min Hustrue hørte en sagte Pikken paa Vinduerne, hvilket hun ikke tog nogen Notice af (men som uomtvisteligt var bestemt for at undersøge om vi alle sov) og kort efter sprængte Pøblen Døren op og omringede Sengen for et Øieblik, og, som jeg sagde, det første jeg vidste af, var, at jeg blev ført ud af Døren i en rasende Pøbels Hænder. Jeg gjorde en fortvivlet Anstrængelse, da jeg blev slæbt ud, for at frigjøre mig, men fik kun eet Been fri, hvormed jeg gav een Mand et Stød, og han faldt paa Dørtrinet. Jeg blev strax indesluttet igjen; og de svore ved Gud, at de vilde slaae mig ihjel, dersom jeg ikke vilde være stille, hvilket beroligede mig. Da de passerede rundt om Huset med mig, kom den Karl, som jeg sparkede, til mig og stødte hans Haand i mit Ansigt ganske bedækket med Blod, (thi ieg traf ham i Næsen) og med en triumpherende Heste Latter yttrede han: "ge, gee, Gud forbande dig, jeg skal gi' dig."

De grebe mig da ved Struben, og holdt mig til. jeg mistede Veiret. Efter at jeg kom til mig selv, da de passerede med mig omtrent tredive Roder fra Huset, saae jeg Ældste Rigdon udstrakt paa Jorden, hvorhen de havde slæbt ham ved Hælene. Jeg antog han var død.

Jeg begyndte at indlade mig med dem og sagde, I vil have Barmhjertighed og spare mit Liv, haaber jeg; hvortil de svarede: "Gud forbande dig, kald paa din Gud om Hjælp, vi vil ikke vise dig nogen Barmhjertighed; og Folkene begyndte at vise dem i enhver Retning; een, som kom fra Frugthaven, havde et Bræt, og jeg forventede, at de vilde slaae mig ihjel, og bære mig bort paa Brættet. De dreiede saa til Høire, og gik omtrent tredive Roder videre, omtrent tredsindstyve Roder fra Huset og tredive fra hvor jeg saae Ældste Rigdon, ind paa Engen, hvor de standsede, og Een sagde: "Simonds, Simonds (meenende, formoder jeg, Simonds Rider) træk hans Underbeenklæder op, han vil fryse." En Anden svarede: "vil I ikke nu slaae ham ihjel, vil I ikke nu slaae ham ihjel?" Da samlede en Gruppe af Pøblen sig et lille Stykke Vei derfra, og sagde: "Simonds, Simonds, kom her," og Simonds befalede dem, som havde fat i mig, at holde mig fra at røre Jorden,

(som de havde gjort hele Tiden) for at jeg ikke skulde springe ind paa dem. De gik og holdt Raad, og da jeg tilfældigviis kunde høre et Ord, formoder jeg, at det var for at vide, om det var det bedste at slaae mig ihjel eller ikke. De vendte tilbage efter en Stund; da lærte jeg, at de havde besluttet ikke at slaae mig ihjel, men støde og rive mig dygtigt, aftrække min Skjorte og Underbeenklæder, og forlade mig nøgen: Een skeg, "Simonds, Simonds, hvor er Tjærespanden?" "Jeg veed ikke, hvor den er," svarede Een, "Eli lod den blive tilbage." De løb tilbage og hentede Tjærespanden, da udbrød Een: "Gud forbande den, lad os overtjære hans Mund," og de forsøgte, at faae Tjærekosten ind i min Mund; jeg dreiede mit Hoved rundt, saa at de ikke kunde; og de raabte: "Gud forbande dig, hold dit Hoved op, og lad os give dig noget Tjære." — De forsøgte saa, at faae en lille Flaske ind i min Mund, og brak den paa mine Tænder. Alle mine Klæder blev revne af mig undtagen min Skjortekrave, og een Mand fald over mig og rev mit Legeme med sine Negle ligesom en gal Kat, og udbrød saa: — "Gud forbande dig, det er Maaden hvorpaa den Hellig Aand falder paa Folk.

De forlode mig saa, og jeg forsøgte paa at staae op, men faldt igjen; jeg aftørrede Tjæren af mine Læber, etc., saa at jeg kunde aande mere frit, og noget efter begyndte jeg at komme mig og reiste mig op, da ieg saae to Lys. Jeg styrede min Vei hen imod det ene af dem, og fandt det var Fader Johnsons. Da jeg var kommen til Døren, var jeg nøgen, og Tjæren gjorde, at jeg saae ud som om jeg var bleven bedækket med Blod, og da min Hustrue saae mig, tænkte hun, jeg var maset i Stykker og afmægtig. Under Alarmen udenfor havde Søstrene i Nabolavet samlet sig i mit Værelse. Jeg bad om et Sengetæppe; de kastede et til mig og lukkede Døren; jeg svøbte det om mig og gik ind.

Imidlertid hørte Broder John Poorman et Skrig tværs ovre fra Korn Marken, og da han løb den Vei traf han Fader Johnson, som havde været indesluttet i sit Huus ved Begyndelsen af Overfaldet, fordi Pøblen havde sperret hans Dør; men da han kaldte paa sin Hustrue, at hun skulde bringe ham hans Gevær, og sagde at han vilde gjøre et Hul gjennem Døren, flygtede Pøblen, og idet Fader Johnson greb en Prygl løb ham efter den Hob, som havde Ældste Rigdon, og slog een Mand ned og løftede sin Prygel for at sigte en Anden, idet han udbrød: "hvad har i for her?" Da forlode de Ældste Rigdon og vendte sig mod Fader Johnson, som, idet han vendte sig for at løbe henimod sit eget Huus, traf Broder Poorman, som kom ud fra Kornmarken; enhver antog den Anden for at være en af Pøblen, en Træfning paafulgte, og Poorman gav Johnson et svært Slag paa hans venstre Skulder med en Stok eller Steen, hvilket bragte ham til Jorden. Poorman løb strax mod Fader Johnsons Huus, og da han ankom medens jeg ventede paa Sengetæppet, udbrød han: "Jeg er bange for jeg har dræbt ham." Dræbt hvem? spurgte Een; da fortalte Poorman hasteligen Tildragelserne ved Sammenstødet nær ved Kornmarken, og gik ind i Skuret og skjulte sig. Fader Johnson kom sig snart igjen, saa meget at han kom til Huset; da var den hele Hemmelighed hurtig opløst angaaende Feiltagelsen mellem ham og Poorman, som, da han blev rigtig underrettet, kom glad frem af sit Gjemmested.

Mine Venner tilbragte Natten med

at afskrabe og aftage Tjæren, og vadske og rense mit Legeme; saa at jeg om Morgenen var færdig til at blive paaklædt igjen. Da denne var en Søndag Morgen, forsamlede Folket sig til Forsamling paa det sædvanlige Klokkeslet til Gudsdyrkelse, og iblandt dem kom ogsaa nogle af Pøblen, nemlig: Simonds Rider, en Campbelit Prædikant, og Anfører for Pøblen, en Mc. Clentic, Søn af en Campbelit Forstander, og Hr. Pelakah Allen, som gav Pøblen en Flaske Whisky for at opflamme deres Aand, og mange andre. Med mit Ansigt ganske kopsat og ukjendeligt prædikede jeg til Forsamlingen som sædvanlig, og om Eftermiddagen den samme Dag døbte jeg tre Personer.

Den næste Morgen gik jeg for at see Ældste Rigdon og fandt ham sygelig, og hans Hoved høilig forvirret; thi de havde slæbt ham ved hans Hæle, og dette tillige saa høit fra Jorden, at han ikke kunde løfte sit Hoved fra den njævne frosne Overflade som sønderrev det overordentligt; og da han saae mig, kaldte han paa sin Hustrue for at bringe ham hans Ragekniv. Hun spurgte ham, hvad han vilde med den, og han svarede: dræbe mig. Søster Rigdon forlod Værelset, og han bad mig bringe ham hans Ragekniv; jeg spurgte ham, hvorfor han ønskede den, og han svarede, at han ønskede at dræbe sin Hustrue, og han forblev vanvittig nogle Dage. Fjedrene, som var brugte med Tjæren ved denne Leilighed, tog Pøblen fra Ældste Rigdons Huus. Efterat de havde grebet ham, og slæbt ham ud, vendte en af Banditterne tilbage for at faae nogle Hovedpuder; da lukkede Konen ham inde og holdt ham nogen Tid.

Under Overfaldet, leed een af Tvillingerne meget af Kulde, og vedblev at blive slettere indtil Fredag, og døde. Pøblen bestod af forskjellige religiøse Partier, men meest af Campbelliter, Methodister og Baptister, som vedbleve at beskadige og true Fader Johnsons Huus i en lang Tid. Ældste Rigdon flyttede den følgende Onsdag til Kirtland med sin Familie, som da var syg med Meslinger, og paa Grund af Pøblen gik han om Løverdagen den første April til Chardon. Søndagen den 2den April brød jeg op for at tage til Missouri i Forening med Newel, K. Whitmer, Peter Whitmer og Jesse Gauze for at opfylde Aabenbaringen. Da jeg ikke ønskede at gaae til Kirtland, fordi et andet Pøbeloptrin forefaldt i det Nabolav (og isandhed, Pøbelaanden herskede meget igjennem den Egn af Landet paa den Tid) tog Broder George Picklin os op i sin Vogn, ved den korteste Vei til Warren, hvortil vi ankom den samme Dag, og hvor vi stødte sammen med Ældste Rigdon, som forlod Chardon om Morgenen; og fortsættende Veien fremad ankom vi den næste Dag til Wellsville, og den følgende til Stubenville, hvor vi efterlod Vognen. Om Onsdagen den femtende April toge vi Passage ombord paa et Dampskib, ladet for Wheeling, Virginia, hvor vi kjøbte en Deel Papir til Pressen i Zion, som dengang stod under W. W. Phelps' Omsorg.

Efterat vi forlod Hiram, frygtende for vor Families Sikkerhed paa Grund af Pøblen, skrev jeg til min Hustrue (i Forbindelse med Biskop Whitney) for at faae hende til at gaae til Kirtland, og tøve med hans Familie til vi kom tilbage. Hun gik til Kirtland, til Broder Whitneys og Søster Whitneys Moster Sarah Smith (som dengang boede sammen med hende) spurgte hendes Søsterdatter, om min Hustrue havde i Sinde at blive der; og da hun fik et bekræftende Svar, sagde hun, at hun skulde gaae bort, for der var ikke Plads nok for dem begge; følgelig anmodede Søster Whitney min

Hustrue om at forlade dem, hvilket hun strax gjorde, efter at have nydt omtrent to Timers Besøg. Hun gik da til Broder Reynolds Cahorus, og Fader Smiths og Doctor Williams, hvor jeg fandt hende meget mismodig ved min Ankomst. Fra Wheeling toge vi Passage ombord paa Dampbaaden Trenton. Medens Dampbaaden om Natten var i Dokken var der to Gange Ild i den, som brændte hele Breden af Baaden igjennem til Kahytten, men med saa lidt Skade, at den afgik om Morgenen; og da vi ankom til Cincinnatti forlode nogle af Pøblen os, der havde fulgt os den hele Vei rundt, og vi ankom til Louisville den samme Nat; Captain Britle tilbød os Beskyttelse ombord i hans Baad, og gav os Aftensmad og Frokost gratis. I Louisville var vi sammen med Ældste Titus Billings, som reiste med et Selskab Hellige fra Kirtland til Zion; og vi toge med Dampbaaden Charleston til St. Louis, hvor vi skiltes fra Broder Billings og Selskab, og ankom med Posten til Independence i Missouri den fireogtyvende April, en Afstand af omtrent trehundrede Mile (engelsk) fra St. Louis. Vi fandt Brødrene i Almindelighed ved god Helsen og Tro og overordentlig glade ved at byde os velkommen iblandt dem.

(Fortsættes.)

Mormonerne.

Til Redactøren af „the Voice in the Wilderness."

(Uddrag af „Deseret News", d. 18de Juni 1853.)

Sir — Da de har begyndt at bruge Spalterne af deres Blad imod det Folk kaldet Sidste-Dages Hellige, eller Mormoner, og i deres sidste to Nummere heftigt har angrebet dem enten med deres egen Pen, eller ved at optage ugudelige og ondskabsfulde Skrivelser af Andre, vil maaskee deres Følelse for Retfærdighed og Agtelse for ærlig Færd bevæge dem til ogsaa at optage dette. Jeg tilstaaer det er fornedrende blot at bede om Retfærdighed fra Eens Haand, der synes bestemt paa at være vor Fjende; men vor Presse, som vi har forskrevet fra Europa, er ikke endnu ankommen, og vi er nødte til at søge Tilflugt til Brugen af deres Spalter, hvilket vi under bestaaende Omstændigheder troer de ikke hverken ærefuldt eller retfærdigt kan negte os.

Deres personlige Bemærkninger berammede paa Dommernes Raport, offentliggjort i deres sidste Udgave gaae vi forbi; deres Tone og Stiil taler for sig selv. Sandelig da de skrev den Artikel maa deres Pen have været dyppet i en Afkogning af Galde og Malurt.

Artiklen i „Heralds", som henviste til deres Spalter, svarede vi, troer vi afgjørende for ethvert oprigtigt Sind. Den Historie er en ublandet Fornærmelse imod et uskyldigt Folk, og er fuldkommen gjendreven selv af amerikanske Aviser. Den er den sidste Udgave af de gamle Bagvadskelser, som er bleven offentliggjort imod os Tid efter Tid i de forbigangne Aar. Men vi trøste os med den Forjættelse af Frelseren: „Salige er I, naar Menneskene hade Eder, og naar de udstøde Eder og bespotte Eder, og forskyde Eders Navn som ondt for Menneskens

Søns Skyld. Men Vee Eder, naar alle Mennesker tale vel om Eder." (Luk. 6, 22 og 26.)

Den første Part af den Artikel, de har optaget, offentliggjort i det tidligere Nummer, indeholder en besynderlig Sammenblanding af alle Slags Betragtninger; derefter tilstaaer de vor overlegne mekaniske Færdighed og utrættelige Industri; derpaa fremstiller de vor Theologies store Urimelighed: de siger, at de Sidste-Dags Hellige troe, at Gud "er en materiel, intelligent Personlighed, i Besiddelse af baade Legeme og Dele." Her finde vi dem snublende over et Punkt i hvad de har behaget at kalde Mormonisme — og et meget vigtigt Punkt er det tillige; thi alle Religioner, hvad enten de er sande eller falske, er grundede paa enten sande eller falske Begreber om Guddommen. Men hvorfor blev de ikke staaende ved dette Punkt, og beviste af det var falskt, og paa den Maade gjorde en Ende paa "Mormonismen i Australien?" Hvorfor berørte de det blot, og fløi over i en Tangent, som om de havde brændt deres Finger? Hvorfor forlod de det uden Anmærkning eller Forklaring, og søgte Tilflugt til den for lang Tid siden forkastede Usandfærdighed, "Spaulding Smederiet?" Veed de ikke at Mormons Bog var annammet som en guddommelig inspireret Optegnelse af Hundreder i Staden Pittsburgh længe efter, at Spaulding - Fablen var udbasunet baade fra Pressen og Prædikestolen? Veed de ikke, at Sidney Rigdon blev beskikket ved Joseph Smith i 1844 til at bestyre de Sidste-Dags Helliges Forsamling i den Stad, og at han gjorde saa baade før og efter Joseph Smiths Martyrdom, og at han endnu boer nær derved? Dersom de ikke veed det, Sir, veed jeg det. Jeg veed at een af de største Forsamlinger, som vi nogensinde havde i Amerika, var i Staden Pittsburgh; og da Sidney Rigdon gik dertil i 1844, gik han i Egenskaben af en Mormon Prædikant og en Forsvarer af Mormons Bog som en Optegnelse af evig Sandhed; og der, eller nær derved, forblev han, antager jeg, til denne Dag. Hvorfor gik ikke Prædikanterne af de forskjellige religiøse Samfund, som hørte til den Stad (som mistede flere eller færre af deres Medlemmer ved vore Ældsters Prædiken) til den Hr. Patterson og hans Arbeidere, som der er henviist til i Spaulding-Fablen (hvem, man har sagt, var vel bekjendt med den "bekjendte Sandhed", at nævnte Rigdon havde copieret en ærværdig Gentlemans Roman! og forandrede den til Mormons Bog) og fik fra dem en faktisk Fortegnelse i denne Henseende, og stillede sig med Vidner lige over for Hr. Rigdon, Ansigt til Ansigt? Naar de har svaret det Spørgsmaal, vil vi gjøre nogle faa endnu? Indtil da henvise vi til vor egen Meddelelse til the Empire af den 6te Marts.

Den sidste Part af den Artikel, de har optaget er forfattet for det meste af de gemeneste Bagvadskelser imod Joseph Smiths Charakter — Bagvadskelser, som er bleven trykte flere Aar tidligere, og Copier er bleven multipliserede af Tusinder baade i Amerika og i Europa; dog har de Sidste-Dags Hellige blomstret midt iblandt det altsammen, og tæller nu deres Hundredetusinder. Det er visselig besynderligt, at mere end toogtyve Aars bitter Erfarenhed ikke har overbeviist den religiøse Verden om, at de i ethvert Forsøg paa at sværte Joseph Smiths eller hans Venners Charakter uforanderlig har forfeilet deres Hensigt og sværtet deres egen istedetfor; og at Bagtalelse og Æreskjænden har ligedan været frugtesløse Vaaben til at modstaae "Mormonismens" Fremskridt, og den sikkre og visse

Følge er, at de vende sorte tilbage og lig en mægtig Lavine falde de paa deres Ophavsmænds Hoveder med en Vægt som paa eengang er forskrækkelig og overvældende. Altsaa, hvorfor vedblive at bruge Vaaben saa utidig og fatalt? Hvorfor vedblive at bruge Usandheder og Chicanerie til i høieste Grad at forkaste Sandhed og Ærlighed? Hvorfor al denne evige Fordreien af de virkelige Spørgsmaal, den virkelige Afgjørelse af den Mormonske Tro? Da de kom i Berørelse med det allervigtigste fundamental Princip af vor Religion, hvorfor angreb de det da ikke ligesom en Lærd og en Gentleman, og ikke udfyldte deres Artikel med lav Snak og Æreskjænden?

Men, Sir, vi har ikke i Sinde at lade dem slippe saa let. Saa bede vi dem komme tilbage og vise os vor Vildfarelse! De Sidste-Dags Hellige forkynde tillidsfuldt deres Theologi, og paastaae dristigt, at den sande og levende Gud er et Væsen, "som besidder baade Legeme og Dele." Vi troe det, fordi vi hverken overeensstemmende med Skriften eller Fornuften kan troe det Modsatte. Vi troe det, fordi vi ikke kan fatte, at det er muligt, det kan være anderledes. Vi troe det, fordi Skriften erklærer det at være Sandheden.

Vi har søgt Biblen igjennem adskillige Gange, og kunde aldrig finde blot en eneste Text, som sagde, at Gud havde hverken Legeme, Dele eller Passioner, som moderne (saakaldte) Orthodoxe udtrykker det; men vi finde, at han ikke alene er fremstillet som om han havde baade Legeme og Dele; men det er udtrykkelig erklæret, at han har dem. Hvem er Jesus Christus? Er han ikke Gud? Johannes siger, (Joh. 1, 1.) at han er Gud. Opreiste han ikke sit Legeme fra det Døde, og tog det med sig til Himlen? Om saa er, da har Gud et Legeme, og følgelig Dele; thi ethvert Hele er gjort af Dele, hvad enten det er i Himlen eller paa Jorden.

Gud er en Aand. En Aand er ligesaa meget en Substants som nogen anden Substants, han har et Legeme, fordi der kan ikke være en Substants uden et Legeme; og dersom han har et Legeme, har han Dele, fordi intet Legeme kan existere uden Dele.

Da Gud skabte Mennesket, skabte han det i sit eget Billede og sin egen Lignelse; ikke i hans moralske Billede; isandhed, en saadan Ting som et moralsk Billede har aldrig, og kan aldrig existere, undtagen i de lærde Theologers forfængelige Indbildninger, som i at søge efter Gud, hjulpen ved menneskelig Viisdom, tilsidst har paastaaet, at han havde hverken Legeme, Dele eller Passioner! — at han er et umaterielt Væsen! som strængt talt i jævnt Engelsk betyder **Ingenting**.

Da Herren viste sig for Moses i Menighedens Tabernakel, sagde han, "du kan ikke see mit **Ansigt**; thi der skal intet Menneske see mit Ansigt og leve; Og Herren sagde: see et Sted ved mig, og du skal staae paa en Klippe; og det skal skee, naar min Herlighed gaaer forbi, da vil jeg lade dig staae i Kløften paa Klippen, og jeg vil skjule dig med min **Haand**, medens jeg gaaer forbi; og naar jeg borttager min Haand, da skal du see mig **bag til**; men mit Ansigt skal ikke sees." (2 Mose B. 33, 20—23.) Atter: — Esaias siger, at han saae Herren "**siddende** paa en Throne." (Esaias 6, 1 og 2.) Stephanus saae Himlene aabnede, og Frelseren staaende ved Guds høire Haand: (Ap. Gjr. 7, 56.) Johannes saae ham ogsaa, og bærer Vidnesbyrd om, at han var iført en Kjortel ned til Fødderne, og opbunden under **Brystet** med et Guld-Belte.

Hans **Hoved** og hans **Haar** var hvidt, som Uld saa hvidt som Snee; og hans **Öine** var som en Ilds-Lue; og hans **Fodder** lige det skinnende Kobber, som glødede i Ovnen; og hans Røst som mange Vandes Lyd. Og han havde syv Stjerner i sin høire Haand; og et skarpt, tveeget Sværd udgik af hans Mund; og hans Ansigt var som Solen." (Aab. 1, 13—16.)

Biblen er antaget af Christne for at være Guds Ord, og at dens hellige Blade indeholder en sand Beretning om hans Person — hans Natur — hans Charakter — og hans Fuldkommenheder. Om saa er, hvorfor ikke tage Beretningen som den deri staaer optegnet, og tro at Gud er, hvad han virkelig er, et Væsen, som har baade Legeme og Dele?

Det er vist, at de gamle Patriarker, Propheter eller Apostler aldrig lærte, at Gud var et umaterielt Væsen; og deres Theologi blev lært dem af Gud selv, og ved hans hellige Engle: og visselig, de burde have vidst om Sagen var saaledes; men de brugte aldrig Benævnelsen umaterielt eller nogen Benævnelse ligebetydende med den: Æren af at opdage den umaterielle Gud blev forbeholdt de gamle hedenske Philosopher og moderne uinspirerede Theologer.

Bedrog Gud de inspirerede Gamle ved at aabenbare sig selv for dem ved at paatage sig visse falske Skikkelser, og saa lade de uinspirerede Moderne udfinde de sande? Nei, aldrig!

Var det ikke ligesaa let for Gud og hans hellige Engle eller for hans inspirerede Propheter og Apostler at sige, at Gud er umateriel, idet han hverken har Legeme, Dele eller Passioner, som det var for de moderne uinspirerede Theologer at sige det? Jo, visselig. Derfor falder Digtet, (et vigtigt Punkt i moderne Theologi) at den umaterielle Gud har paataget sig visse materielle, falske Skikkelser, i den Hensigt rigtig at aabenbare sig for forstandsmæssige Væsener, til Jorden.

De Sidste-Dags Hellige troe paa Guds Personlighed. Og følgelig, dersom Gud er en Person, er han en Substants; og om han er en Substants, er denne Substants materiel, af den Grund at alle Substantser er materielle. En umateriel Substants er en Modsigelse i Benævnelserne. Materiel betyder nogen Ting — umateriel betyder ingen Ting. En umateriel Substants existerede aldrig eller kan nogensinde existere undtagen i de moderne falsk Troendes lærde Dogmer: (Læresætninger) og vi sige dristigt, at det vanskabte **Ingenting** blev først avlet af dem, som havde jaget almindelig sund Sands paa Døren, og som ansaae enhver forstandig Idee for vrang, fordi den var forstandig: derfor høre vi almindelig de Lærde sige: "Skriften og Fornuften er hinanden modsatte", naar Fakta er, at Skrifterne og Fornuften aldeles ikke er hinanden modsatte; men det er vore lærde Theologer, som er modsatte baade Skriften og Fornuft. De har personificeret Ingenting og kaldet det Gud. De har tilegnet det alle de hellige Benævnelser, som tilkommer den sande og levende Gud. De har opdraget den opvorende Slægt i den Tro, at det er Gud, saa at Millioner troe det, vanhellig og forrykt som Opfindelsen er.

Men æret være Herren, Abrahams, Mose, Esaias', Sacharias', Stephanus' og Johannis', og alle de tidligere og sidste Helliges Gud; thi han har atter aabenbaret sig for hans Folk, endog i disse sidste Dage: og een Meddelelse fra Ham har givet os mere Lys, mere Forstand, mere Sandhed, end alle de uinspirerede Theologers gudelige Betragtninger tilsammen.

"Og til Slutning, da vi er beskikkede

af Gud, opfordre vi høitideligt dem, Sir, og alle som maatte læse dette Brev, at troe, omvende sig, og blive døbte i Jesu Navn til deres Synders Forladelse, at de maa annamme den Hellig Aands Gave, og blive frelste i Guds Rige.

Jeg er, Sir,
deres ærbødigste
C. W. Wandell.

Den 29de Mai 1852.
Nr. 66, Pilt street, Sydney,

Tiende.

(Uddrag af „the Millennial Star", Nr. 28, 1853.)

Tiendeloven forstaaes i Almindelighed af de Hellige over hele Jorden som en staaende Lov for Guds Folk. Guds Rige er ikke fritaget for at have med timelige Ting at gjøre. Riger, som er ordnede ved Menneskers Viisdom antager Planer for at hæve en Indkomst og anvende samme efter deres egne Regeringers Forlangender. Herren fordrer den samme Forrettighed til at sørge for sit Riges Opbyggelse; og af de Aabenbaringer, som er givne af ham, finde vi, at han er ligesaa eiendommelig i at finde Udveie og Midler til at sikkre sit Folks timelige Velvære, som han er i at sikkre dem deres aandelige Velvære.

Herren fordrer alletider af sit Folk, at de skal bygge ham et Tempel, hvori de kan annamme deres Salvelser, deres Tvætning, deres Daab for de Døde og Lovene og Dommene, hvilke alle er Anordninger henhørende til hans hellige Huus, som, han har sagt, „mit Folk altid befales at bygge i mit hellige Navn." (Pagtens B. 103 Afd. § 12.) Herren har ikke gjort dette Forlangende uden at træffe Foranstaltning, hvorledes det skal skee, eller ved hvilke Midler Huset skal blive bygget. Det er i dette Øiemed tilligemed Zions Grundlæggelse, og for Præstedømmet, og for at besvare andre af Kirkens Forlangender, at Herren har sagt, at Tiendeloven skulde være hans Folk en staaende Lov for bestandig. Nu, her er en Lov som sørger for Midlerne hvilken er i Lighed med Fordringen. Men hvorfor forlanger Herren alletider, at hans Folk skal bygge et helligt Huus? Det er, fordi de alletider behøve de Velsignelser, som kun kan erholdes i det Huus. Dersom vi personlig har annammet vore Tvætninger og vore Salvelser, med Nøgler og Magter, som vil give dem Adgang til Guds Nærværelse, afskaffer det ikke Templets Nødvendighed; thi enhver anden Person, som er frelst vil behøve det ligesaa meget som vi behøve det. Saalænge som Frelsens Plan er i Virksomhed, eller der er en levende Sjæl til at frelses, vil et Tempel fordres. Ei heller vil eet Tempel være tilstrækkeligt for dette store Værk, men saare mange Templer vil fordres i Zions Staver, til at tilfredsstille alle Zions Børns Begjæringer, som skal blive samlede fra alle Nationer.

Naar alle de Levende har havt Adgang til Herrens Huus, selv da skal Værket kun netop være begyndt. For vore Stamfædre i mange forbigangne Slægter, som er døde uden det evige Livs Ordinanzer, maa der blive nøiagtig for-

valtet, ligesom for de Levende, i enhver Ordinanze, som tjener til at rense, og herliggjøre Menneskets Tabernakel.

Anordningerne om Daab, om Confirmation, om Ordination til Præste- og Konge-Magt, om Tvætninger, om Salvelser og om beseglende Magter maa alle blive forvaltede for og til deres Bedste, som var døde uden dem, at Herrens Veie maatte blive lige (upartiske); hvorledes skal ellers de Døde blive dømte ligesom Menneskene i Kjødet, dersom deres kjødelige Tabernakler aldrig har havt Rettigheden af at annamme (enten ved Andre i deres Sted eller personlig) disse Ordinanzer, som rensede Legemet, og tjente til at udødeliggjøre det.

Naar vi betragte de hensovede Nationers Tilstand i Forbindelse med de Levendes, herliggjøres Værket for os. Og hvo kan tænke sig en Tid, medens Dødelighed hersker, da Templer ikke vil være nødvendige? Hvo kan ikke see Rigtigheden af at Gud gav hans Folk en vedvarende Befaling, at de aldrig maa være uden et helligt Huus, hvori hans Herlighed kan blive aabenbaret til hans Børn.

Det var i dette samme Øiemed, at der blev befalet Moses at bygge et Tabernakel, og Israels Børn at føre det med sig i Ørkenen. Det var, for at Folket bestandig maatte have Adgang til Guds hellige Ordinanzer, og at hans Herlighed maatte være i deres Midte. Han viiste endog Moses Mønsteret, hvorefter det skulde bygges, og gav ham en streng Befaling at see at alle Ting blev gjorte efter det Mønster.

Herren var meget nøiseende i hine Dage med at styre enhver Ting efter en himmelsk Ordre, som han aabenbarede til sine Tjenere, at Billederne af de himmelske Ting maatte være iblandt Menneskene paa Jorden. Og kan vi antage, at Gud er bleven mindre nøiseende i disse Ting? Aldeles ikke. Han vil ikke gjøre Noget — end ikke bygge et Tempel, uden at han skal aabenbare sine Hemmeligheder desangaaende til hans Tjenere, Propheterne, at de maa give hans Villie (tilkjende) til Folket. Og dersom Folket adlyder i alle Ting med Hjertets Redebonhed, er de fri fra Fordømmelse. For at være bestandig maatte Herren fordre Noget, som vilde synes Mange at være meget bekostelig eller overdreven, som han fordum forlangte af sit Folk Israel; men han fordrer Intet mere, end hans Folk er istand til at udføre. Hans Folks Evne til at handle er ikke skjult for ham. Han kjender deres Omstændigheder og passer sine Fordringer efter dem. Medens Israel reiste, fordrede han kun Tabernaklet; men da de kom ind i Landet at eie det, fordrede han et prægtigt Tempel.

De Hellige i de sidste Dage har den samme Gud til at dele med, og de maa forvente, at hans Fordringer vil være lige i Forhold til de Helliges Evner — som tiltage, indtil de er fuldkommengjorte.

Guds Hellige leve nu paa en Dag, da der er dem befalet at bygge et Tempel. Befalingen er ikke til de Faa, men til alle Guds Folk. Udgjør de Hellige paa de britiske Øer en Deel af Guds Folk. De vilde ikke synes om at blive udelukte fra Tallet. Altsaa er Befalingen til dem. Hvilke er de Midler, Herren fordrer at dette Værk skal udføres ved? Tiende af hans Folk. Nu, lad os spørge, hvormange af de Hellige paa de britiske Øer betale deres Tiende? Naturligviis det maa være enhver tilladt at svare Spørgsmaalet for sig selv. Gjorde de Hellige i Utah Bjergenes Dale det samme Spørgsmaal, kunde een Mand svare for hele Folktt med kun faa Undtagelser. Dersom de Helliges Gjerninger, som er adspredte i fremmede Lande ikke

medvirke i Lighed med dem, som er samlede tilsammen, hvor kan de da forvente de samme Velsignelser og Belønning? Er de Hellige paa Jorden bleven dreven fra, berøvet og plyndret alt hvad de eiede oftere, end de Hellige i Zion? Har de været mere trofaste og flittige i at opbygge Guds Rige, end deres Brødre som er bleven forfulgte fra Sted til Sted, at de skulde være fritagne fra den fælleds Byrde? O, nei.

Men, siger Een, mange af de Helliges Omstændigheder er saa meget usle, at de næppe kan leve, naar de ikke betale Tiende, og de skulde være skaanede for den Pligt. Dette er meget sandt, men hvad Undskyldning skal der gjøres for de Mange, som kan betale deres Tiende lige saa beqvemt som nogen anden Deel af Guds Folk? For dem kan vi ingen Undskyldning foreslaae, de maa paatage sig Ansvaret at svare for sig selv.

Raabet er skeet til de britiske Hellige i Særdeleshed, at assistere Templets Opbyggelse, og det vilde være vel for dem at overveie, hvad dette Tempel er for. Ved at gjøre saa, vil de finde det, for dem selv og for deres Fædre, som er døde, og at de er kaldede til at bygge det. Og de Hellige vil endvidere finde, at deres Forfædres Blod vil blive fordret af deres Hænder, som Tillæg til deres egne Synder, dersom de ikke sørger for deres Gjenløsning saa vidt som det staaer i deres Magt.

Tusinder af de Hellige i Zion har allerede annammet deres Begavelser saa vidt som deres Person angaaer, de kunde bedre undvære et Tempel, end Mange som synes mindre bekymrede derfor; men de Helliges Pligter i Zion for de Døde er ligesaa store som Andres, derfor kalder Herren paa Alle til at tage Deel i Værket; for alle er lige interesserede, og Ingen, som assisterer dette herlige Værk, behøver at tænke, at han arbeider eller offrer for andre end for sig selv.

At svare til Tiendeopfordringen bliver derfor en bydende Pligt for enhver Hellig overalt paa de britiske Øer, som er istand dertil; for dette er de Midler, hvorved Herren fordrer sit Huus at være opbygget; og om alle de Hellige er ligesaa villige, som de er istand dertil, vil Intet mangles, men langt mere, end der fordredes til Værket vil blive samlet i Herrens Forraadshuus.

Da Undskyldninger aldrig mangle hos dem som foretrække a, bruge dem, hellere end at gjøre deres Pligt, er det muligt, at den som sidder godt i Forretninger, indbilder sig, at det vilde være meget skadeligt at uddrage en Tiendedeel af hans Capital til at betale hans Tiende, og som man kan slutte, vil han ikke gjøre det netop nu; men, naar han har samlet sig overflødige Penge, vil han ordne sine Sager, betale sin Tiende og samles med de Hellige. Men af alt saadant, efter at de har benyttet Friheden til at raadspørge deres egne Følelser, og komme til denne Beslutning, vil vi spørge hvilke Hindringer de kan anføre for at betale en Tiendedeel af hvad de har erholdt af deres Forretninger? Dette er hvad Loven fordrer af Menneskene efter Tienden af al deres Eiendom. Om alle vilde gjøre dette, vilde de maaskee føle særdeles retfærdiggjorte i Lovens Øine, hvilken de har underskrevet, og meget vilde blive gjort til at fremskynde Guds Sag.

(Fortsættes.)

Nyheder.

Vi har modtaget Efterretninger skriftlig og igjennem "Deserets News" indtil den 18de Juni. De Hellige tiltage bestandig i Industri og Velstand. Uagtet den strenge Vinter har man Udsigt til en riig Høst, hvortil en Deel Regn, som faldt i Begyndelsen af Juni ikke lidet har bidraget. — Deserets Læse-Salon blev foreslaaet at aabnes den 15de Juni i den store underste Salon af Raadhuset, for at forblive der, indtil en passende Salon kan blive opført, hvilken man forventede ved Subskription at kunde see sig istand til at fuldføre om ikke lang Tid. Læse-Salonen vil blive forsynet med mange forskjellige Aviser, Tidsskrifter og Magaziner fra forskjellige Dele af Jorden, ogsaa med Skrivpapir, Convoluter, Penne, Blæk og Postmærker. Det offentlige Maskin-Værksteds Værker, som dreves ved Vand, havde Tirsdagen den 7de i samme Maaned begyndt at skjære en Kanal paa den nordlige Side af den nordre Tempel-Gade nedenfor Præsident Kimbals gamle Huus, som var een af de første Bygninger der var opført i Staden. Jernbane Jævningen er fuldført, saa at Vogne nu kan passere med Klippestykker og Tømmer fra Bjergene. De Ældste, som forlode Saltsø-Staden sidste Efteraar for at gaae til Sandwich-Øerne, ankom til Honolulu den 17de Februar Alle vel. En speciel Conferenze af Ældster blev holdt den 19de Marts i Honolulu. En Overpræst, 16 af de Halvfjerdsindstyve og 1 Ældste fra "Dalen" var tilstede. Over 1200 Hellige blev representerede, hvoraf 1000 blev representerede af George Q. Cannon paa Øen Maui. Ældste Canon havde næsten fuldført Oversættelsen af Mormons Bog, som vil blive trykt saasnart som den er reviseret, hvilken vil tjene til at bortrydde en god Deel Fordom, som endnu holdes i Live af Missionærerne iblandt de Indfødte. 501 Mormons Bøger, 300 af "en Advarsels Røst", 300 af Orson Spencers Breve, 200 af O. Pratts Værker og 3 Exemplarer af Millennial Star var bleven forskrevne fra vort Contoir i Liverpool. Præsidenten over den Mission, Ældste Lewis havde i en Skrivelse til Kirkens øverste Præsidentskab indlagt Copier af en Correspondance imellem Ældsterne Lewis og Cannon og den Hawaiske Regerings Udenrigsminister; ogsaa Breve fra de Forenede Staters Commissionær til Udenrigsministeren, og dennes Svar angaaende det Løb denne Regering skulde følge med Hensyn til Embedsmændene i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dags Hellige, hvoraf Resultatet var det Svar, at saalænge som de "Hellige" opførte sig overeensstemmende med Lovene etc., skulde de blive beskyttede i deres Rettigheder som de Forenede Staters Borgere. Forsamlings-Huset, som er opført paa Maui ved de Helliges Tiende, er fuldført, og en almindelig Følelse at efterleve Guds Befalinger om Tiende og alle Ting lagdes for Dagen.

☞ Præsident Snow, der den 18de syg forlod Kjøbenhavn for at gaae til England med de Ældste P. O. Hansen og H. P. Jensen er, ifølge Skrivelse fra disse, rolig hensovet Søndag Aften den 31de August.

Rettelse.

Side 345 i "Stjernen" Nr. 22 staaer L. 1 f. o. gode, læs: døde.

Indhold.

	Side		Side
Joseph Smiths Levnetsløb (fortsat)	353	Tiende	365
Mormonerne	361	Nyheder	368

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned, og faaes hos DHrr. Boghandlere, samt hos Redactøren i Gothersgade Nr. 28, 2den Bagsal.

Udgivet og forlagt af P. O. Hansen.

Trykt hos F. E. Bording.